

Mana

Jan Svárovský

Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou slyšet bez toho, kdo hlásá? A jak mohou hlásat, nebyli-li posláni? Jak je napsáno: ‚Jak jsou krásné nohy těch, kteří zvěstují pokoj, těch, kteří zvěstují dobré noviny.‘ Ale ne všichni uposlechli evangelium. Neboť Izaiáš praví: ‚Pane, kdo uvěřil naší zvěsti?‘ Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo. Já však pravím: Což neslyšeli? Ovšemže slyšeli! ‚Do celé země pronikl jejich hlas, do nejzazších končin obydleného světa jejich výroky.‘ Ptám se však: Což to Izrael nepochopil? Už Mojžíš praví: ‚Vzbudím ve vás žárlivost na národ, který není národem, proti národu nerozumnému vás popudím k hněvu.‘ A Izaiáš odvázně říká: ‚Dal jsem se nalézt těm, kteří mě nehledali, dal jsem se poznat těm, kteří se po mně neptali.‘ O Izraeli však říká: ‚Po celý den jsem vztahoval své ruce k lidu neposlušnému a odmlouvajícimu.‘

Římanům 10:14-21 (ČSP)

Jak mohou? Čtyřikrát za sebou položená podobná otázka. Jak přinést lidem něco dobrého, v tomto případě svědectví o živém Ježíši Kristu? Je to prosté, potřebujeme k tomu nejen ústa, ale hlavně nohy. Proč? Protože my musíme jít za lidmi, tam kde jsou. Tam, kam jsme posláni. Velmi často si Bůh používá naše přirozené talenty a obdarování, naše záliby, aby nás dostal k lidem, které chce seznámit se svým Synem. Chce to vyjít za hradby církve a nechat naši víru vystavit třeba i riziku odmítnutí. Avšak není na nás, abychom někomu nutili evangelium, jsme povoláni ke zvěstování Krista, nejdřív svým chováním, pak slovy. Na Bohu je, aby se dal lidem poznat. Pokud nezvěstujeme, naše víra slábne a přestává být pro nás tou vzácnou perlou, která má cenu nad jiné pro nás důležité věci.

Pane, dej nám poznat, ke komu nás posíláš a učiň nás nástrojem své spásy.

Mana

Jan Svárovský

Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou slyšet bez toho, kdo hlásá? A jak mohou hlásat, nebyli-li posláni? Jak je napsáno: ‚Jak jsou krásné nohy těch, kteří zvěstují pokoj, těch, kteří zvěstují dobré noviny.‘ Ale ne všichni uposlechli evangelium. Neboť Izaiáš praví: ‚Pane, kdo uvěřil naší zvěsti?‘ Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo. Já však pravím: Což neslyšeli? Ovšemže slyšeli! ‚Do celé země pronikl jejich hlas, do nejzazších končin obydleného světa jejich výroky.‘ Ptám se však: Což to Izrael nepochopil? Už Mojžíš praví: ‚Vzbudím ve vás žárlivost na národ, který není národem, proti národu nerozumnému vás popudím k hněvu.‘ A Izaiáš odvázně říká: ‚Dal jsem se nalézt těm, kteří mě nehledali, dal jsem se poznat těm, kteří se po mně neptali.‘ O Izraeli však říká: ‚Po celý den jsem vztahoval své ruce k lidu neposlušnému a odmlouvajícimu.‘

Římanům 10:14-21 (ČSP)

Jak mohou? Čtyřikrát za sebou položená podobná otázka. Jak přinést lidem něco dobrého, v tomto případě svědectví o živém Ježíši Kristu? Je to prosté, potřebujeme k tomu nejen ústa, ale hlavně nohy. Proč? Protože my musíme jít za lidmi, tam kde jsou. Tam, kam jsme posláni. Velmi často si Bůh používá naše přirozené talenty a obdarování, naše záliby, aby nás dostal k lidem, které chce seznámit se svým Synem. Chce to vyjít za hradby církve a nechat naši víru vystavit třeba i riziku odmítnutí. Avšak není na nás, abychom někomu nutili evangelium, jsme povoláni ke zvěstování Krista, nejdřív svým chováním, pak slovy. Na Bohu je, aby se dal lidem poznat. Pokud nezvěstujeme, naše víra slábne a přestává být pro nás tou vzácnou perlou, která má cenu nad jiné pro nás důležité věci.

Pane, dej nám poznat, ke komu nás posíláš a učiň nás nástrojem své spásy.